

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Monstris Et Monstrosis, Qvam Mirabilis, Bonvs, Et
Ivstvs, In Mvndo Administrando, Sit Devs, Monstrantibvs**

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1647

§. 8. Adulteri & Iaruatorum monstrosa facies.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51168](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51168)

quàm Lucretia esse maluisset, quantùm mente, tantùm facie est mutata. Quoniam igitur adulterij fæditas ex horrido illi vultu eluxit, nec antè desijt videri monstrū, quàm desijt peccare velle. Itaque postquàm pijs mariti monitionibus ad pœnitentiam & criminis confessionē apud sacerdotem factam est adducta, lachrymis vnà & pectoris maculas, & oris dedecus abluit. Si ad hunc modū eadem in omnibus & mentis & frontis esset species, ô quàm multos & multas occurrere nobis monstrosos cerneremus! Sed abscondit Deus sæpius deformitatem animi, olim coram toto mundo detegendam.

§. VIII.

Adulteri & laruatorum monstrosa facies.

Thom.
Cantiop.
lib. 2. de
vniuerso.
cap. 30. p.
40.

Consimile exemplum non jam in vxore miles, sed in milite vxor experta, ab alio authore memoratur. Hic enim cùm, in tempesta nocte, de coniugis latere, ad adulterium alibi perpetrandum surrexisset, peracto què flagitio, luna clara, redijisset, faciem venientis vxor per fenestram intuita, horrificè cæpit exclamare. Ad eum clamorem, vt fit, vndique & ancillæ è cubiculis, & famuli de stabulis concurrerunt.

Nec

Nec minùs isti, quàm domina, perterriti
cœperunt vociferari, arbitantes, se viui
cacodæmonis vultum conspexisse. Tot te-
stibus oculis credidit & ipse miles, qui ag-
noscens se diuino iudicio ignominiam in-
duisse, vix expectato die, ad animæ medi-
cum, in templum properauit. Expelle-
bantur tunc ad pascua pecudes, & ecce
ipsi boues, ipsæ sues, ac mutæ animantes
Auernalem in illius vultu laruam horren-
tes, quâ datum est, diffugerunt. Quin &
pastores obuij Stygium quendam in illo
venire Spiritû existimantes fuga sibi con-
suluerunt. Denique ipse Parœcus pro fo-
ribus templi preces matutinas Deo persol-
uens, aspecto tam formidabili monstro,
crucis se signo munjens exiliit, & in inte-
riora templi, adducto clausoq; ostio, se
properè recepit. Pulsauit tamen miles ja-
nuam, & eiulabili voce sacerdotem roga-
uit sibi fores vt referaret, de peccatis con-
fessuro, Deoq; per pœnitentiam satisfactu-
ro; neque enim se esse illum, qui videre-
tur; faciem in laruam, hominisq; in dæ-
monis vultum, ob scelus suum, vitæq; im-
puritatē duntaxat, esse commutatum: vel-
le se quæ in animo essent turpia eijcere,

R 5

paratum

paratum omnia quæ imperarentur exequi, cetera diuinæ committere voluntati, à qua misericordiam expectaret. Mira vis est pœnitentiæ, magna potestas lachrymarum. Vix peccata sua detexit, vix se adulterij accusauit, cum illico deterfa est omnis illa larualis turpitude, redijtque vultus hominè professus. Quis Deum accuset homines deformantem? Ipsi se mortales flagitijs fecerunt; & qui cum D. Stephano ita nitere possent, vt *intuentes eum omnes viderent faciem eius tanquam faciem Angeli*, is vel conscientie lurore, vel ebrietatis incensus æstu, vel libidinis deformatus scabie diabolo similis videtur. Imò nonnulli quasi non contenti ea forma, quam à Deo acceperunt, vt Bacchanalia viuere, & licentiùs lasciuire queant, faciem teterrimis vestiunt personis; quia laruæ esse malunt, aut quoduis ex Daunia & Getulia monstrum, quàm homines. Quid isti merentur, qui, tanquam eos puderet, claram pulchramque illam Dei imaginem omnibus modis velare & operire conantur, tantaque obscenitate faciunt, vt si eis, iusto Numinis iudicio, eiusmodi vultus obtigisset, ipsi se absconderent, & oculos humanos vitarent;

Act. 6. 15.

rent. Nunc nigrae, rugosae, pilosae, verrucosae, cornutae cacodæmonum facies, quas à natura accepisse miserrimum fuisset, sponte quærentur, emuntur, induuntur, & obuia festiuitate sub Orcino schemate triumphatur, ac deformis supplicij calamitas pro lætitiæ materia habetur. Quid ergo accusant homines, quæ affectant? cur cum impatientia habent, quod quærent, si non habent?

§. IX.

Diabolica facies imprecatione impetrata.

Immo quod optant? nam siue precantur, siue imprecantur, optare utiq; videntur, quæ imprecantur æquè, ac quæ precantur. Ita & Seneca pronunciauit, cuius hæc sunt: *Iam non miror, si omnia nos à pri-*

Senec.
ep. 11.

ma pueritia mala sequantur. Inter execrationes parentum creuimus. Exaudiunt dij quoque nostram pro nobis vocem gratuitam. Quid querimus, si exaudimur? Et tamen multos Deus punit, quia exaudit. In Geldria, circa annum Christi M. DL. XXV. mirabile exemplum accidit. Quidam, inquit

Wierus, non obscuri nominis Regi Hispaniarum, apud Geldros militans, quum è familia nobili honestam duxisset coniugem, quam & durius

Wier. l. 4.
cap. 18. de
præfig.
dæm.

durius